

08-08-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - এই পুৰণি দুনিয়া এতিয়া মাটিত মিলি ধূলিসাৎ হৈ যাব, সেইবাবে এই ধূলিৰ লগত মিহলি হ'বলগীয়া দুনিয়াৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আতৰাই দিয়া"

*প্ৰশ্ন:- মনুষ্যৰ কোনটো ইচ্ছা এজন পিতাইহে পূৰ কৰিব পাৰে?

*উত্তৰ:- মনুষ্যই বিচাৰে শান্তি হওক। কিন্তু অশান্ত কোনে কৰিলে, এয়া নাজানে। তোমালোকে তেওঁলোকক কোৱা যে 5 বিকাৰে তোমালোকক অশান্ত কৰিছে। ভাৰতত যেতিয়া পৰিত্ৰতা আছিল তেতিয়া শান্তি আছিল। এতিয়া পিতাই পুনৰ পৰিত্ৰ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ স্থাপনা কৰে, য'ত সুখ-শান্তি সকলো থাকিব। মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ ৰাস্তা পিতাৰ বাহিৰে কোনেও দেখুৱাব নোৱাৰে।

*গীত:- এই পাপৰ দুনিয়াৰ পৰা... (ইচ পাপ কী দুনিয়া সে...)

ওম শান্তি। এয়া কাৰ সংসংগ? মানুহে যেতিয়া সংসংগে যায় তেতিয়া কোনোবা নহয় কোনোবা সন্ত মহাত্মা আদিয়ে গাদীৰ ওপৰত বহি শাস্ত্ৰ আদি শুনায় কিন্তু তাত লক্ষ্য উদ্দেশ্য একোৱেই নাথাকে। সংসংগৰ পৰা কি প্ৰাপ্তি হয়, এয়া কোনেও নাজানে। এনেকুৱাও নহয় যে কেৱল গুৰুৰ অনুগামীসকলেহে তেওঁৰ ওচৰলৈ যায়। নহয়, যিয়ে বিচাৰে গৈ বহি যায়, অনুগামী হওক বা আন কোনোৱে হওক, যিকোনো ধৰ্মাৱলম্বীৰে হওক। ভাবে অমুক মহাত্মা আহিছে, তৎক্ষণাত্ দৌৰি যায়। তাকে কোৱা হয় সংসংগ। মহাত্মা আদিয়ে কোনোবা নহয় কোনোবা বেদ-শাস্ত্ৰৰে কথা বুজায়। প্ৰকৃততে সত্য পৰমাত্মাতো এজনে। বাকী হৈছে মনুষ্যৰ সংগ। সত্য পৰমাত্মাইহে নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ সত্য কথা শুনায়। সত্য নাৰায়ণৰ কথা পূৰ্ণিমাৰ দিনা শুনোৱা হয়। এতিয়া তোমালোকে জানিছা যে সঁচা-সঁচা পূৰ্ণিমা এয়াই যেতিয়া ৰাতিৰ পৰা দিন হয়। তোমালোক 16 কলা সম্পূৰ্ণ হোৱা। প্ৰকৃততে জ্ঞান সূৰ্যৰ কেতিয়াও গ্ৰহণ লাগিব নোৱাৰে। গ্ৰহণ এই সূৰ্য-চন্দ্ৰ আদিৰ লাগে, যিয়ে পৃথিৱীক পোহৰ দিয়ে। জ্ঞান সূৰ্য সকলোকে প্ৰকাশ দিওতাই হয়। তেওঁৰে মহিমা গোৱা হয় জ্ঞান সূৰ্য প্ৰকট হ'ল, অজ্ঞান অন্ধকাৰ দূৰ হ'ল... ইয়াত তোমালোক সকলো সন্তান বহি আছা। বাহিৰৰ সকলকক অনুমতি দিয়া নহয়। তেওঁলোকেতো একো বুজি নাপাব। পিতাই কয় - মই তোমালোক সন্তানসকলৰহে সন্মুখলৈ আহো। মই আহি পাপাত্মাসকলক পূণ্যাত্মা বনাওঁ, মন্দিৰত থকাৰ লায়ক বনাওঁ। সেয়া হৈছে পাৱন দুনিয়া শিৱালয়। শিৱই স্বৰ্গৰ ৰচনা কৰিলে, তাত কোন থাকে? দেৱী-দেৱতাসকল, যাৰ চিত্ৰ মন্দিৰত ৰখা হয়। তোমালোকে জানিছা যে 5 হাজাৰ বছৰ আগতে দেৱী-দেৱতাসকল ভাৰতত বাস কৰিছিল, স্বৰ্গত ৰাজ্য কৰিছিল। কেতিয়া ৰাজ্য কৰিছিল, কেনেকৈ ৰাজ্য পাইছিল - এয়া দুনিয়াই নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলে জানিছা - সেয়া নতুন দুনিয়া আছিল, এয়া পুৰণি দুনিয়া। ভাৰতবাসীয়ে কয় - নতুন দুনিয়া, নতুন ভাৰত হওক, সৰ্বশক্তিমানৰ ৰাজ্য হওক। আত্মাৰ বুদ্ধিত আহে - ইয়াত দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল। কিন্তু এই বেচেৰাহঁতৰ খবৰ নাই যে এই সৰ্বশক্তিমানৰ ৰাজ্য কেতিয়া আৰু কোনে স্থাপনা কৰিছিল? কোনোবা সময়তো নিশ্চয় আছিল। তোমালোকে জানিছা যে ভাৰত সোণৰ চৰাই আছিল। তোমালোক এতিয়া কাৰ সংগত বহি আছা? কোনজন মহাত্মা আহিছে? শ্ৰীকৃষ্ণইতো নক'ব যে - ভগৱানুবাচ, মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাওঁ। তোমালোক সন্তানসকলৰ এতিয়া বুদ্ধিৰ তলা খুলি গৈছে, জানিছা এই গোটেই পুৰণি দুনিয়া মাটিৰ লগত মিলি ধূলিসাৎ হৈ যাব। মনুষ্যই শান্তি বিচাৰে কিন্তু শান্তি কোনে স্থাপনা

কৰিব পাৰে? প্ৰথমতে সোধা হয় যে তোমালোকক অশান্ত কোনে কৰিছে? একো ক'ব নোৱাৰে যে এই পাঁচ বিকাৰেই অশান্ত কৰিলে। ভাৰতত শান্তি তেতিয়া আছিল যেতিয়া পৰিত্ৰতা আছিল। পৰিত্ৰ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গতহে মনুষ্য বহুত সুখী আছিল। এতিয়া অপৰিত্ৰ, পতিত প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ হৈ গৈছে। চিহ্নবিলাকো আছে – মন্দিৰত দেৱতাসকলৰ মহিমা কৰে আমি পাপী হওঁ, আমাৰ নিষ্ঠুৰীৰ ওচৰত কোনো গুণ নাই। মনুষ্যই গায় কিন্তু নাজানে। যেতিয়া পিতা আহে তেতিয়া সন্তানসকলৰ কাৰণে মেহনত কৰে। পিতা আহেই সন্তানসকলৰ ওচৰলৈ। ইয়াত কোনো সাধু-সন্ত আদি বহি থকা নাই। এওঁতো (ব্ৰহ্মা) দেহধাৰী। তোমালোকৰ নজৰ ওপৰ ফালে। আমি শিৱবাবাৰ পৰা শুনো। কোনো দেহধাৰীৰ প্ৰতি দৃষ্টি নাই। কৃষ্ণও দেহধাৰী সন্তান হয়, গৰ্ভৰ পৰা জন্ম লয়। প্ৰত্যেক আত্মাৰ নিজৰ দেহ আছে। শিৱবাবাৰ নিজৰ দেহ নাই। নামতো দেহৰহে (শৰীৰৰ) ৰখা হয়। আত্মাৰ নামতো আত্মাই হয়। কোৱাও হয় – মহান আত্মা, পাপ আত্মা। পাপ পৰমাট্মা বুলি কেতিয়াও কোৱা নহয়। তেন্তে নিজকে পৰমাট্মা বুলি কেনেকৈ ক'ব পাৰে? পৰমপিতা পৰমাট্মাতো এজনেই। তেওঁ হৈছে সৰ্বোচ্চ পিতা, পৰমধামত থাকে। তোমালোকে কোৱা পৰম আত্মা, সৰ্বোচ্চ, তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ। সকলো মিলি নাম হৈ গ'ল – পৰমাট্মা। তেওঁকে সকলোৱে স্মৰণ কৰে। নয়নহীনক ৰাস্তা দেখুওৱা প্ৰভু, বুদ্ধি ওপৰলৈ গুছি যায় পৰমপিতাৰ ফালে। যিহেতু সকলো ৰহস্যৰ বিষয়ে শুনাওঁতা সেই পৰমপিতা পৰমাট্মায়ে হয়। নিৰ্বাণধামক মুক্তিধাম বুলি কোৱা হয়। যিসকল আত্মা প্ৰথমতে আহে তেওঁলোক জীৱনমুক্তিত থাকে, পিছলৈ জীৱনমুক্তিৰ পৰা জীৱন বন্ধনলৈ আহি যায়। সন্তানসকলে জানে পৰিত্ৰতা, সুখ, শান্তি সত্যযুগতে আছে, যেতিয়া এক ৰাজ্য হয়। তাকে অদ্বৈত ৰাজ্য বুলি কোৱা হয়। পিছত দ্বৈত ৰাজ্য অৰ্থাৎ অসুৰৰ (devil) ৰাজ্য হয়। প্ৰথমতেটো এটাই ধৰ্ম আছিল, এতিয়া অনেক ধৰ্ম। সন্তানসকলে এই গোটেই সৃষ্টি চক্ৰক ভালদৰে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি জানে। অন্য ক'তোতে লক্ষ্য-উদ্দেশ্য নাথাকে।

তোমালোক সন্তানসকলে জানিছা যে এই বৃক্ষৰ বীজৰূপ পৰমাট্মা ওপৰত আছে। প্ৰথমতে সত্যযুগৰ ৰচনা হয়। পিছত সত্যযুগৰ পৰা ত্ৰেতা হয়। গোটেই সৃষ্টি পুৰণি তমোপ্ৰধান হ'বই লাগিব। এতিয়া তোমালোক পুৰণি দুনিয়াত আছা। নতুন বুলি কোৱা নহয়। নতুন সৃষ্টি সত্যযুগত আছিল, কলিযুগক পুৰণি সৃষ্টি বুলি কোৱা হয়। পুৰণি হ'বলৈ সময় লাগে। প্ৰথমতে নতুন আছিল, এতিয়া পুৰণি হৈছে। ভাৰতত আজিকালি সকলোৱে বিচাৰে নতুন দুনিয়া হওক, তাত নতুন ভাৰত হওক। বিশ্ব সৰ্বশক্তিমানৰ ৰাজ্য হওক। দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য সৰ্বশক্তিমানেই স্থাপনা কৰিছিল। সেই সময়ত দ্বিতীয় কোনো ৰাজ্য থাকিব নোৱাৰে। প্ৰত্যেক মনুষ্য সৰ্ব শক্তিমান অৰ্থাৎ জ্ঞান সাগৰ হ'ব নোৱাৰে। জ্ঞানৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ... এই মহিমা এজন পৰমাট্মাৰে। তোমালোকে সম্পত্তিও তেওঁৰ পৰাই পোৱা। পিতাই নিজেই কয় যে মই কল্পই কল্পই আহো, আহি এই ভাৰতক স্বৰ্গ বনাওঁ। আকৌ আধাকল্প পিছত তোমালোকে সেই ৰাজ্য ভাগ্য হেৰুওৱা, মায়াৰ ওচৰত পৰাজিত হৈ যোৱা। মনৰে হাৰি যোৱা কথা নহয়। মনতো একেবাৰে ঘোঁৰা হৈ যায়, মায়াই মনক উৰাই দিয়ে। মায়ায়ো কয় – বাহ, আমাৰ সেনাৰ পৰা কোনোবা তালৈ কেনেকৈ যাব পাৰে? ভাল ভাল মহাৰথীকো জিনি লয়। তোমালোকৰ মায়াৰ লগত যুদ্ধ। বাকী কোনো স্থূল অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰৰে যুদ্ধৰ কথা নহয়। এয়াতো মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱাৰ যুদ্ধ। বাকী সেই যুদ্ধতো চলি আহিছে। প্ৰথমতে তৰোৱালেৰে কৰিছিল, তাৰ পাছত বন্দুক ওলাল, এতিয়া বোমা ওলাইছে।

সেয়েহে এতিয়া সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে আমিয়ে দেৱী-দেৱতা আছিলো। আন সংসংগত কোনেও এনেকৈ নকয় যে আমিয়ে দেৱী-দেৱতা আছিলো, আমিয়ে ৪৪ জন্ম লৈছো। এতিয়া আমি পতিত হৈ গৈছো, এতিয়া পুনৰ পৰিত্ৰ হৈ আছো। তোমালোকেও নেত্ৰহীন আছিলো, এই দুচকুৰ কথা নহয়। এয়া জ্ঞানৰ দিব্য নেত্ৰৰ কথা। আত্মাই নিজৰ পিতাক

পাহৰি গৈছে। সন্ধ্যাসীসকলেতো আত্মাই পৰমাত্মা বুলি কৈ দিছে। পিতাইহে আহি তৃতীয় চকু খোলে। তেওঁলোকে আকৌ দেৱতাসকলক তৃতীয় নেত্ৰ দেখুৱায়, যেনেকৈ বিষ্ণুক অলংকাৰ দেখুওৱা হৈছে তেনেকৈ বিষ্ণুৰ অলংকাৰ দেখুওৱা হৈছে তেনেকৈ দেৱতাসকলৰ তৃতীয় নেত্ৰ দি দিছে। কিন্তু তেওঁলোকৰ জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰতো নোখোলে। সত্যযুগত যদি এই জ্ঞান থাকে যে আমি এনেকৈ অধঃপতিত হ'ম, পুনৰ আমি নৰকবাসী হৈ যাম তেতিয়া ৰাজ্য-ভাগ্যৰ সুখ নোহোৱা হৈ যাব। এই জ্ঞান এতিয়াহে থাকে। তোমালোকে অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত লগ পোৱা সন্তানসকলে জানিছা যে আমি বাবাৰ ওচৰলৈ 5 হাজাৰ বছৰ পিছত পুনৰ ৰাজ্য ভাগ্য ল'বলৈ আহিছো। আকৌ 5 হাজাৰ বছৰ পিছত আহিব লাগিব। আমি সৰ্বতোমুখী (all-round) ভাওৰীয়া। আমি়ে দেৱী-দেৱতা হৈছিলো, আমি়ে ক্ষত্ৰিয় হ'লো, এতিয়া পুনৰ আমি়ে ব্ৰাহ্মণ হৈছে। এই জ্ঞান কাৰোৱেই নাই। গীতা পাঠশালা মানে ভগৱানৰ পাঠশালা, ভগৱানুৱাচ। কিন্তু তেওঁলোকে আকৌ কৃষ্ণৰ নাম দি দিছে। কৃষ্ণ ভগৱানুৱাচ কেতিয়াও হ'ব নোৱাৰে। তেওঁতো সন্তান আছিল। তেওঁৰ ওপৰত কিমান কলংক লগাইছে – ইমান সন্তান আছিল, ইমানজনী ৰাণী পলুৱাই আনিছিল! ইয়ালৈতো তোমালোক সকলোৱে নিজে দৌৰি দৌৰি আহিছা, কোনেও জোৰ কৰি অনা নাই। চৰকাৰৰ ৰাজ্যত যদি কোনোৱে কাৰোবাক পলুৱাই নিয়ে তেতিয়াও তেওঁৰ বিৰুদ্ধে কেচ হৈ যায়। এওঁলোকৰ আচৰিত কথা হ'ল, কিমান সন্তান আছিল, ভট্টী হ'বলগা আছিল। বুঢ়া, যুৱা, শিশু সকলো পলাই আহি গ'ল। কোনোবা বৃক্ষৰে সৈতে (গোটেই পৰিয়াল) আছিল। ইয়াৰ কথা কৃষ্ণৰ বাবে কৈ উল্টা-পুল্টা লিখি দিছে। বাতৰি কাকততো বহুত ধূমধামকৈ চপা হ'ল। আমেৰিকাৰ বাতৰি কাকততো চপা হৈ গ'ল যে এজন কলিকতাৰ হীৰা ব্যৱসায়ীয়ে কয় যে মোক 16108 গৰাকী ৰাণীৰ দৰকাৰ, এতিয়া 400 গৰাকী পালো। এয়া সকলো খেল। নতুন একো নহয়। কল্পৰ পাছত পুনৰ এনেকুৱাই হ'ব। এনেকৈ তোমালোকৰ ভট্টী তৈয়াৰ হ'ব। তোমালোকে দেখি আছা যে কেনেকৈ স্থাপনা হয়। তোমালোক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ আছা। জীৱনমুক্তি দাতাক নিজৰ কৰি ল'লে তোমালোকে চেকেণ্ডতে উত্তৰাধিকাৰ পোৱাৰ দাবীদাৰ হৈ যোৱা। জনকৰো চেকেণ্ডতে সাক্ষাৎকাৰ হৈছিল। কোৱাও হয় – আমাক জনকক দিয়াৰ দৰেই জ্ঞান দিয়া। জনকেতো ত্ৰেতাত ৰাজ্য পাইছিল।

বাবাই প্ৰথমতে বুজাইছে এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে আমাৰ সন্মুখত কোন বহি আছে? শিৱৰ মন্দিৰৰ সন্মুখত যাঁড় ৰাখি দিছে। যাঁড় গৰুৰ ওপৰত মানুহহে বহিব, নিৰাকাৰ শিৱ কেনেকৈ বহিব। সেয়ে শংকৰক বহাই দিছে। একোৱে বুজি নাপায়। গীততো শুনিছা যে নেত্ৰহীনক ৰাস্তা দেখুওৱা প্ৰভু... সকলোৱে বুদ্ধিহীন অন্ধ। প্ৰজাৰ ওপৰত প্ৰজাৰ ৰাজ্য। আগতে ৰাজ্য ৰজাই চলাইছিল। কোনোবাই কাঢ়া বিকৰ্ম কৰিলে ৰজাই সিদ্ধান্ত লৈছিল। এতিয়াতো প্ৰজাৰ ওপৰত প্ৰজাৰ ৰাজ্য। এজন আনজনৰ ওপৰত বিচাৰক। আচৰিত নহয়নে। এয়া বেহদৰ নাটক। এয়া তোমালোকে জানা, আৰু আন কোনেও ক'ব নোৱাৰে। ওকণিৰ দৰে এই নাটক চলি থাকে। টিক্ টিক্ হৈয়েই থাকে। দুনিয়াৰ চক্ৰ ঘূৰিয়েই থাকে। এই বিশ্বৰ ভূগোল-বুৰঞ্জী কোনেও নাজানে। কোৱা হয় – গছৰ পাতো ঈশ্বৰৰ হুকুমত চলে। কিন্তু এয়াতো নাটক। এই ফালে মাখি পাৰ হৈ গ'ল পুনৰ কল্পৰ পাছত সেয়া পুনৰাবৃত্তি হ'ব। নাটকক বুজিব লাগে। মানুহেই বুজিব। বাবাই কিমান ভালদৰে বুজায়। বাবা সৰ্বশক্তিমান কৰ্তৃপক্ষ। তেওঁ কয় – ময়ো নাটকৰ বন্ধনত বান্ধ খাই আছো। মই নিজে আহি পতিতৰ পৰা পাৱন বনাওঁ। এতিয়া তোমালোকে মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হ'বলৈ পিতাৰ পৰা শক্তি লোৱা। মায়া শত্ৰুৱে তোমালোকক একেবাৰে কঙাল বনাই দিছে, স্বাস্থ্যও নাই, সম্পত্তিও নাই। এতিয়া তোমালোকে বুজি পাইছা যে আমি বিশ্বৰ মালিক হওঁ। তাততো স্বাস্থ্য, সম্পত্তি, সুখ সকলো থাকিব।

পৰমাত্মাকে কোৱা হয় যে আহি ৰাস্তা দেখুওৱা, দয়া কৰা, আহি মুক্তি-জীৱনমুক্তি দিয়া। আত্মায়ে মাতে – অ’ বাবা, আহি আমাক দুখৰ পৰা মুক্ত কৰি স্বৰ্গত সুখী বনোৱা। গোৱাও হয় – দুখ হৰ্তা, সুখ কৰ্তা। পিতাই সুখ দিয়ে, পাছত তেওঁক স্বৰ্গত স্মৰণ কৰাৰ প্ৰয়োজন নাথাকে। সকলো সন্তানকে সুখী বনাই দিয়ে। আগতে 60 বছৰ বয়সত সন্তানসকলক ৰাজ্য-ভাগ্য দি নিজে বাণপ্ৰস্থলৈ গুচি গৈছিল। সেয়েহে বেহদৰ পিতাইও কয় – মই জানো তোমালোক সকলোকে মায়াই বহুত দুখী কৰিছে, সেয়েহে এতিয়া লৈ যাবলৈ আহিছো। নিৰ্বাণধাম বা বানপ্ৰস্থ কথা একেটাই। বানপ্ৰস্থ অৰ্থাৎ বাণীৰ সিপাৰৰ স্থান মিঠা শান্তিধাম (sweet salient home)। পুনৰ নিজৰ মিঠা ৰাজধানীলৈ যাম। এতিয়াতো দুখধাম। তোমালোকে কোৱা আমি স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হওঁ আৰু আনকো বনাওঁ। সম্পূৰ্ণতো অন্তিমতহে হ’ম। কোৱা হয় স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈছে বিষ্ণু বা শ্ৰীকৃষ্ণ। এয়া কেনেকৈ হ’ব পাৰে? এই কথাবোৰ তোমালোকেহে বুজিব পাৰা। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰীসকলৰ নিচা থকা উচিত – শিৱবাবাই আমাক স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী বনায়। আমি সম্পূৰ্ণ অন্তিমত হ’ম, সেইবাবে অলংকাৰ দেৱতাসকলক দি দিছে কিয়নো তোমালোক এতিয়া সম্পূৰ্ণ হোৱা নাই। তোমালোকক অলংকাৰে নুগুৱায়। দেৱতাসকল সম্পূৰ্ণ, সেইবাবে তেওঁলোকক দিয়া হৈছে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) বেহদ নাটকৰ ৰহস্য বুদ্ধিত ৰাখি “একো নতুন নহয়” (nothing new)ৰ পাঠ দৃঢ় কৰিব লাগে। বাণীৰ সিপাৰে থাকি বানপ্ৰস্থ অৱস্থালৈ যাব লাগে।
- (2) মায়া শত্ৰুৰ ওপৰত বিজয়ী হ’বলৈ সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ পৰা শক্তি ল’ব লাগে। জ্ঞান নেত্ৰহীন আত্মাসকলক জ্ঞান নেত্ৰ প্ৰদান কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** সহনশক্তিৰ কবচ পিন্ধি, সম্পূৰ্ণ স্থিতিক বৰণ কৰোঁতা বিঘিনিৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা।

নিজৰ সম্পূৰ্ণ স্থিতিক বৰণ কৰিবলৈ অৰ্থাৎ প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ এলাহ ভাবৰ শিশুসুলভ ৰেহ-ৰূপ এৰি সহনশক্তিত মজবুত হোৱা। সহনশক্তিযেই হৈছে সকলো বিঘিনিৰ পৰা সুৰক্ষিত হৈ থকাৰ কৰচ। যিজনে এই কবচ নিপিন্ধে তেওঁ নাজুক (সহজে ভাঙি পৰা) হৈ যায়। পিছত পিতাৰ কথা পিতাকে শুনায়, কেতিয়াবা বহুত উমংগ-উৎসাহত থাকে, কেতিয়াবা অন্তৰেৰে দুখী হৈ যায়। এতিয়া এই উঠা-নমা চিৰি এৰি সদায় উমংগ-উৎসাহত থকা তেতিয়া সম্পূৰ্ণ স্থিতিৰ সমীপত আহি যাবা।

***শ্লোগান:-** স্মৰণ আৰু সেৱাৰ শক্তিৰ দ্বাৰা অনেক আত্মাৰ ওপৰত দয়া কৰাটোৱে হ’ল দয়াশীল হোৱা।

!!ওম শান্তি!!
